

3- O nur-u tevhid ile hutun karnını bir tahte'l-bahir gemisi hükmüne getirip

O nur-u tevhid ile hutun karnını bir tahte'l-bahir gemisi hükmüne getirip ve zelzeleli dağvari emvac dehşeti içinde; denizi, o nur-u tevhid ile emniyetli bir sahra, bir meydan-ı cevelan ve tenezzühgâhı olarak o nur ile sema yüzünü bulutlardan süpürüp, kameri bir lamba gibi başı üstünde bulundurdu. Her taraftan onu tehdit ve tazyik eden o mahlukat, her cihette ona dostluk yüzünü gösterdiler. Tâ sahil-i selâmete çıktı, şecere-i yaktîn altında o lütf-u Rabbanîyi müşahede etti.

O nur-u tevhid ile hutun karnını bir tahte'l-bahir gemisi hükmüne getirip

Hazret-i Yunus'un (a.s.) kalbinde parlayan o **nur-u tevhid**, kâinatın fizik kurallarını altüst eden bir mucizenin fitilini ateşledi. Bu nur; sadece zihni aydınlatan bir bilgi değil, eşyanın hakikatini kökünden değiştiren bir iksirdi. O nur sayesinde, ölümün soğuk nefesi olan balığın karnı; emniyetli, korunaklı ve huzurlu bir **tahte'l-bahir** (denizaltı) gemisi hükmüne geçti.

Normalde bir balığın karnı; dar, boğucu, asitlerin ve karanlığın hüküm sürdüğü canlı bir mezardır. Oraya giren için zaman durur, umut tükenir ve varlık sindirilerek yok olmaya mahkûm edilir. Ancak tevhidin o sönmez ışığı o karanlık hücreye sızdığı an, zindan bir **mabede**, canavar ise bir **vasıtaya** dönüştü.

- **Artık o bir mahkûm değil, bir yolcudur.**
- **Balık bir düşman değil, bir dosttur.**
- **Mide bir hapisane değil, sarsılmaz bir kale duvarıdır.**

Anlaşıldı ki: Gönlünde tevhid güneşini taşıyan bir mümin için balığın karnı bile bir selamet gemisidir. Zira asıl zindan, Allah'ı unutan bir kalbin geniş sarayları; asıl hürriyet ise Allah'ı bulan bir ruhun en dar hücreleridir.

Ve zelzeleli dağvari emvac dehşeti içinde; denizi, o nur-u tevhid ile emniyetli bir sahra, bir meydan-ı cevelan ve tenezzühgâhı olarak

Dışarıda kıyameti andıran bir manzara vardır: **Zelzeleli dağvari emvac...** Dalgalar birer su kütlesi değil, göğe doğru yükselen, depremle sarsılan devasa dağlardır. Her bir dalga, ölümü haykıran birer dev gibi gemileri yutmaya, kayaları parçalamaya ant içmiştir. Dehşet, okyanusun her zerresine sinmiş; deniz, yaşayan bir kabusa dönüşmüştür.

Lakin Hazret-i Yunus'un (a.s.) ruhunda parlayan o **nur-u tevhid**, bu cehennemî manzarayı bir cennet bahçesine çevirir. Okyanusun o hırçın kalbi, bir anda emniyetli bir **sahraya**, ucu bucağı olmayan huzurlu bir düzlüğe inkılap eder.

İnsan, tevhidin o keskin ışığıyla baktığında; o devasa dalgaların birer cellat değil, Müsebbibü'l-Esbab'ın emrinde hareket eden uysal memurlar olduğunu görür. O an deniz; boğucu bir karanlık olmaktan çıkar, bir **meşdan-ı cevalan** (serbestçe dolaşma alanı) ve bir **tenezzühgâh** (gezinti yeri) olur.

Tevhid nuruyla kuşanan kalp için kâinat bir "koru tüneli" olmaktan çıkar, bir "ibret sergisi"ne dönüşür. En vahşi unsurlar bile o nurun karşısında evcilleşir.

İnsan, her şeyin dizginini elinde tutan Zat'ı tanıdığı an; okyanusun dibi bir sahra kadar güvenli, fırtınanın kalbi bir bahçe kadar sakin olur. Artık mesele fırtınanın şiddeti değil, o fırtınanın içinde kiminle olduğudur.

O nur ile sema yüzünü bulutlardan süpürüp, kameri bir lamba gibi başı üstünde bulundurdu.

Az evvel kâinatın üzerine zifiri bir kefen gibi çöken o kapalı, kurşunî ve ümit kesen bulutlar; **nur-u tevhid** karşısında birer gölge gibi çekilip gittiler. Gökyüzünün asık suratı, görünmez bir elin süpürgesiyle temizlendi; sema, perdelerini ardına kadar açarak vuslatın berraklığına büründü.

Üçüncü karanlık olan **cevv-i sema**, o muazzam nida ile yırtıldı ve yerini göklerin sükûnetine bıraktı.

O dehşetli karanlığın içinde ay, artık sadece uzak bir gök cismi veya soğuk bir ışık kaynağı değildir. O nur ile **kamer**, Hazret-i Yunus'un (a.s.) başı ucunda asılı duran, ona özel yakılmış mahzun ve şefkatli bir **lamba** hükmüne geçti.

- **Lamba**, sınırsızdır; gurbeti ünsiyete, korkuyu emniyete çevirir.
- **Lamba**, bir evde olduğunuzun nişanesidir; sahihsiz ve kimsesiz olmadığınızın sessiz şahididir.

Ay, bir kandil gibi onun yoluna süzüldü; gümüşten ışıklarıyla denizin sarsıntısını okşadı ve Hazret-i Yunus'a şu hakikati fısıldadı: *“Seni gökyüzünün sahibi biliyorsa, gecenin kalbinde bile asla yalnız değilsin.”*

Her taraftan onu tehdit ve tazyik eden o mahlukat, her cihette ona dostluk yüzünü gösterdiler.

Az evvel her bir zerresiyle Hazret-i Yunus'un (a.s.) üzerine çullanan, onu nefessiz bırakmak için birleşen o amansız mahlukat; **nur-u tevhid** ile bir anda maskelerini düşürdü. Tehdit savuran o sert çehreler yumuşadı; tazyik eden o boğucu eller, şefkatli birer sarmalamaya dönüştü. Kâinat, her cihetten ona **dostluk yüzünü** gösterdi.

Varlığın o soğuk ve yabancı yüzü gitmiş, yerine “tanıdık” ve “selam veren” bir sima gelmiştir:

- **Gece**, onu saklayan bir düşman değil; mahremiyetini koruyan, onu Rabbiyle baş başa bırakan nurlu bir perde oldu.
- **Deniz**, onu boğan bir cellat değil; altında okyanusların hazinelerini sergileyen muhteşem bir tahtirevan oldu.
- **Balık**, onu yutan bir canavar değil; emniyetli bir menzil, fırtınadan koruyan sadık bir muhafız oldu.

İşte müminin dünyasındaki en büyük mucize budur: **Tam teslimiyet, tam emniyeti doğurur.** İnsan, her şeyin dizginini elinde tutan Zat'a yüzünü döndüğünde; kâinatın “yabancı” ve “korkutucu” dili, bir anda “dostça” bir fısıltıya dönüşür.

O an anlarsın ki; aslında hiçbir şey sana düşman değildi. Onlar sadece görevini yapan memurlardı. Sen Sahibi'ni tanıdığında, memurlar sana hürmet etmeye başladı. Sana çarpan dalga aslında seni yıkamak için geliyor; seni kuşatan karanlık aslında seni dinlendirmek için örtülüyor.

Hüküm Şudur: Allah'ı bulanın lüğatinde “düşman mahlukat” yoktur; sadece “farklı suretlerde tecelli eden dostluklar” vardır. Eğer Allah senin dostunsa, her şey senin dostundur. Çünkü kâinattaki her zerre, senin Dost'unun emri altındaki birer hizmetkârdır.

Tâ sahil-i selâmete çıktı, şecere-i yaktîn altında o lütf-u Rabbanîyi müşahede etti.

Melekler, balığın karnından gelen zayıf bir tesbih sesini işitince: “Ey Rabbimiz! Uzak bir yerden bir ses geliyor!” dediler. Allah Teâlâ: “Onu tanımadınız mı? Bu,

kulum Yûnus'un sesidir. Bana âsi oldu, onu balığın karnında hapsettim.” buyurdu.

Taberî-Tarih C.2.S.45, Sâlebî-Arais s.409-410, ibn.Esîr-Kâmil c.1 ,s.362, Ebülfida-Elbidaye vennihaye c.1, s.234, A.Aliyyülmüttakî-Kenzül'ummal c.12,s.477.

Yûnus (a.s.), karanlıkta öldüğünü zannetti; hareket edebildiğini fark edince secdeye kapandı ve: “Yâ Rab! Hiç kimsenin secde etmediği bir yeri bana secde mahali yaptın!” dedi. Hâkim-Müstedrek c.2,s.585, Ebülfida-Elbidaye vennihaye c.1,s. 233.

Balık, Yûnus Aleyhisselâmı karnında taşıyarak Übülle'ye, oradan Dicle'ye, ardından da Ninovâ'ya kadar götürdü ve onu hasta bir halde deniz sahiline bıraktı. Taberî-Tarih c.2,s.45.

Yûnus Aleyhisselâmın vücudu son derece zayıflamış, etleri ve kemikleri gevşemişti; adeta yeni doğmuş bir çocuk gibi hareketsizdi. Buna rağmen bedeninde hiçbir eksiklik yoktu.

Fırtına dindi, deniz duruldu ve o muazzam hizmetkâr olan balık, emanetini incitmeden sahil-i selâmete bıraktı. Hazret-i Yunus (a.s.), dalgaların uğultusundan toprağın sükûnetine adım attığında; bedeni yorgun, etleri gevşemiş, adeta bir “yeni doğan çocuk” kadar narin ve savunmasızdı. Fakat o çaresizliğin içinde, kâinatın en büyük ihtimamıyla karşılandı.

Yüce Allah, açık bir yerde yatan Yûnus Aleyhisselâmın üzerine, gölgelik yapması için kabak cinsinden bir bitki bitirdi. Geniş yapraklarıyla onu korudu ve ona kuvvet gelinceye kadar bu bitkiden süt gibi bir rızık akıttı. ibn.Ebî Şeybe-Musanef c.11,s,542, Taberî-Tarih c.2,s.44, Sâlebî-Arais s.410, ibn.Esîr-Kâmil c.1,s.362

Kızgın güneşin altında korumasız kalan o yorgun kulu için, Müsebbibü'l-Esbab bir mucize daha yarattı: **Şecere-i Yaktîn.** Geniş yapraklarıyla onu serinleten, haşerattan koruyan bir kabak bitkisi... O ağaç, sadece bir bitki değil; Allah'ın kuluna uzattığı şefkat eliydi.

Ayrıca Yüce Allah onun için yabanî bir dağ keçisi gönderdi. Keçi otlayıp sabah akşam gelir, bacaklarını açarak memesinden ona süt verirdi. Yûnus Aleyhisselâm iyileşinceye kadar bu şekilde devam etti. Taberî-Tarih c.2,s.45, Sâlebî-Arais s.410, İbn.Esîr-Kâmil c.1,s.362, Ebülfida-Elbidaye vennihaye d,s.235.

Böylece o, hem kabak bitkisinden akan rızıkla hem de keçinin sütüyle beslendi.

“O lütf-u Rabbanîyi müşahede etti” Hazret-i Yunus, o ağacın altında dinlenirken sadece bedenini değil, ruhunu da doyurdu. Yaşadığı her anı; balığın karnındaki o zifiri hapsi, denizin sarsıntısını ve gecenin tazyikini yeniden tefekkür etti. Ve o an, **lütf-u Rabbânîyi müşahede**

etti.

Hazret-i Yunus, o ağacın altında dinlenirken sadece bedenini değil, ruhunu da doyurdu. Yaşadığı her anı; balığın karnındaki o zifiri hapsi, denizin sarsıntısını ve gecenin tazyikini yeniden tefekkür etti. Ve o an, **lütf-u Rabbânîyi müşahede etti.**

Hüküm Şudur: Allah'a tam teslim olan bir ruh için; balığın karnı da sahilin kenarı da aynı derecede emniyetlidir. Zira mülkün Sahibi, kulunu bazen fırtınayla terbiye eder, bazen bir ağacın gölgesinde dinlendirir. Ama asla terk etmez.

Sonra Yüce Allah, Yûnus Aleyhisselâma kavmine dönmesini ve onların tevbesinin kabul edildiğini kendilerine bildirmesini emretti. Emr-i İlahî ile bir zamanlar terk ettiği kavmine, o yüz binlik şehre geri döndü.